

luntat de no tornar-se a casar se li feia més ferma tant com més veia qu' el buscaven.

¿Quina necessitat en tenia de fer-ho? Prou bé qu' estava. I ho i repicant la pedra i donant voltes el cervell, anava pensant que qui millor qu' ells, si la Tecleta a la fi es decidia.

En Miquel, era un bon jan, més pacient que Job, i am la gran ventatja d' esser sol, tant sol com el pare Adam quan encara era sencer.

I fantasiosament, escorcollant el pervindre, el bonatxàs de l' home, veia, com entre somnis i nuvols de color de rosa, a la noia bona-feinera i calzulana, trastejant i alegrant la casa amb els seus reflexos d' auell cantador, com en temps de sa mare, i an en Miquel ajudant-lo les festes a conrear l' hort, empeltar fruiters, destruir nius de formigues, regar i fer vianda primerenca.

I després, a la tarda, aquella bescambrilla! Aquella bescambrilla a la que hi era tant sortós, qu' esperava am tant desig, i qu' amb els veïns, feia més de vint anys que no interrompien ni deixaven per res, ni per ningú.

Ja era cert, i aixó l' encaparrava un xic, qu' an en Miquel li havien fet bones proposicions. si s' casava, pera anar al mas Cremat de masover. Però am tot i aixó, com qu' era una fina petitota, sense bestiar ni gran trafec, i no més qu' a tres quartets del poble, entre l' anar i venir dels uns i dels altres gaire bé sempre estarien junts.

I més endavant quan ell ja anés ajupint l'esquena, i més de un marrec, estirant-lo per les calces, li cridés Avi, i li demanés *nissus*, deixaria per sempre l' escarpria i martell, llogaria la casa i fent-els-hi donació de tot lo seu, sen aniria a viure amb ells, a fi d' acabar ben cuidat am pau tranquila i quietut serena els ultims anys de la seva vida.

* * *

I aquesta il·lusió, falaguera i temptadora, va realitzar-se molt més aviat de lo qu' en Lino hauria gosat mai desitjar.

La Tecleta, que feia anar quatre joves en renou a la vegada i qu' escaienta i xamosa, repartia rialletes, estretes de ma i blincava el seu cos bufó, deixant-lo gronxar suament, entre els braços dels balladors, fent denteta an en Miquel, que sempre quedava a la vora, va decidir-se tot d' un cop, de plana i lliure voluntat, com son pare desitjava.

Fins el minyó mateix va restar atuit i sorprès de una resolució tant sobtada. A l' ultim el pobre xicot sortia de pena. A la fi acabava les estones de murria i gelosia, que li feien passar els mals averanys d' ella i aquelles escurrialles de manyagadures i bones paraules que, com almoina de pietat, li guardava per ell. ¡I que n' hi havia donades d' engunies, el no saber moure les cames! Però sobretot, lo que més l' aclaparava, eren les estones, qu' estaven sols. Aquelles estones en que quan més se dalia para dir-li com els altres, a cau de

orella, totes les coses boniques que sentia i que posa a una verbosa llengua l' onada sensual que corre invisible de l' un a l' altre, més tancava la boca.

Era la por de no trobar les paraules convenientes, lo que l' embrollava i el perdia.

Per aixó a l'eixir ja casats de l'Iglesia amb aquella noia tant volguda, i ara ja seva, al veure-li, aixecar-se am posat graciós la faldilla, ensenyant la randa planxada de l'enagus i les fines botinetes de xarol qu' estrenava, en Miquel sentia el vertic de la felicitat i tancava els ulls, a fi de guardar millor l' il·lusió d'aquell somni realitzat.

La grossa onada de tendresa i sentiment que li omplia el cor, no sortia a la superfície. Calia la penetració d' una ànima semblant que comprenent-lo, sapigués apreciar el tresor que tancava allí dintre. I aquest tresor l'havia descobert i comprés el rustic den Lino.

Per aixó aquell jorn caminava junt amb els testimonis i parents, cofoi i placenter darrera els nuvis, am la doble satisfacció d' haver assegurat la sort i el pervindre de la Tecleta, al mateix temps que sentia com una mena de goig i deslliurament, per haver-se tret aquella responsabilitat del damunt.

I aixis varen passar dos anys, sent un fet, una realitat, el somni de pau i benestar que, despert havia combinat i teixit la seua imaginació, enllaçant-hi fantasiosament els aconteixements a mesura del seu gust.

Una cosa, una sola cosa tant sols mancava a la felicitat del jaio. El marrec no venia. La tendre brancada no espargia els brots novells; i la vella i ennusada soca, no s' sentia reviuire en un rebroll de sava nova i sanitosa.

Peró eren prou joves encara, i aixó l' aconhortava. Fins i tot pensava que, gaire bé, era mellor que ls hi dongués temps de refer i proveir la llar, a fi de poguer-lo rebre am tot el ceremonial i comoditats dignes d' hoste tant desitjat.

* * *

Era un jorn de festa entre mig de setmana, i en Lino, a qui feia ja un quant temps que, per la manca d' edificacions, la feina depicapedrer li havia un bon xic amainat, podia destorbar-se sense que res li anés endarrera.

En tots aquells jorns de vaga no havia mogut peu ni cama de l' hort, deixant-lo com un pom de flors, ben amaraades les feixes, i fresques i rioleres les assedegades plantes.

Res doncs tenia que fer aquell dia, i acoudujts ja de bon mati la viram, porcs i de més farum de la casa, el jaio ho i taral·lejant entre dents una cançó de la velluria, s'anava vestint am lo bo i millor de les festes, joíós i gosant ja am la satisfacció sorpresa que donaria als nois, anant-sen a passar amb ells tot el dia.